

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை
அருளிச்செய்த

சதுஸ்ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம்

श्रीमत्कुणसमाह्वय नमो यामुनस्रनवे।

यत्कटाक्षैकलक्ष्याणां सुलभः श्रीधरस्सदा ॥

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாமுநஸநவே!

யத்கடாக்ஷைகலக்ஷ்யாணாம் சுலப: ஸ்ரீதரஸ்ஸதா॥

அவதாரிகை:—நம் துர்ஸனத்துக்கு ப்ரதூநம் ரஹஸ்யத்ரயமென்றும், ஸ்லோகத்துவய மென்றும், சதுஸ்ஸ்லோகீ என்றும் நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்துபோருவர்கள். இதில் திருமந்த்ரத்தாலே ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தமும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே, அந்தப் புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயசிந்தை பண்ணுகிறது சதுஸ்ஸ்லோகியாலும், ஸ்லோகத்துவயத்தாலும். இவ்விடத்தில் சதுஸ்ஸ்லோகியால் செய்கிறது என்னென்றால்: நம்பெருமானுக்கு தேவதாந்தரங்களைக்காட்டிலும் வாசி மோக்ஷப்ரதூத்வம், ஜகத்காரணத்வம் என்கிற இவை; இவைதான் எத்தாலே. வந்ததென்றால்; ஸ்ரீய:பதித்வநாராயணத்வங்களாலே வந்த பரத்வாதிசூணங்களாலே என்கை. வேதூர்த்தமாயிருந்துள்ள அர்த்தபஞ்சகத்துக்கு விவரணமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்கு.....* பர்யாலோசனம் பண்ணியிருந்துள்ள ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரீகரித்து, ஸ்ரீய:பதித்வநிபுந்த, நமான ஸௌலப்யாதிசூணங்களை அநுபூவிக்கிறார் சதுஸ்ஸ்லோகியாலே. இதில் முதல் ஸ்லோகத்தால் பிராட்டியினுடைய நாராயண ஸம்பந்த, நிபந்த, நமான பரத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. இரண்டாம் ஸ்லோகத்

... • இக்குறியுள்ளவிடங்களில் சில பதங்கள் விட்டுப்போயிருக்கின்றன.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சதுச்ச்லோகீ

कान्तस्ते पुरुषोत्तमः फणिपतिः शय्याऽऽसनं वाहनं

वेदात्मा विहगेश्वरो यवनिका माया जगन्मोहिनी।

ब्रह्मेशादिसुरयजस्सदयितस्त्वदासदासीगणः

श्रीरित्येव च नाम ते भगवति श्रुमः कथं त्वां वयम्॥१॥

1. காந்தஸ் தே புருஷோத்தம:

புனிபதிஸ் ஸய்யா஽ஸநம் வாஹநம்

வேதாத்மா விஹகேஸ்வரோ

யவநிகா மாயா ஜகந்மோஹிநீ।

ப்ரஹ்மேஸாதிஸ்ஸுரவ்ரஜஸ்

ஸதுயிதஸ் த்வத்துதாஸதூவகீகூண:

ஸ்ரீரீத்யேவ ச நாம தே புகுவதி

புரும: கதம் த்வாம் வயம் ||

தாலே அந்தப் பரத்வத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு பிராட்டியுடைய புருஷகாரத்வம் சொல்லப்படுகிறது. மூன்றாம் ஸ்லோகத்தாலே இப்படிக்கொத்த ஸௌலப்யாதி, குணங்களையுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஜகத் காரணத்வத்திலும் அந்தர்பூரவமுண்டு என்னுமிடத்தைச் சொல்லி உபாயகீர்த்தனம் பண்ணப்படுகிறது. நாலாம் ஸ்லோகத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன உபாய.....* படுவதாயிருந்துள்ள பூலஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

1. பதவுரை:— புகுவதி — கல்யாணகுணங்களால் நிறைந்தவளே!, புருஷோத்தம:—புருஷோத்தமனான புகுவான், தே—உனக்கு, காந்த:—பிரியான கணவன்; புனிபதி:—நாகங்களுக்கு அரசனான ஆதி, ஸேஷன், ஸய்யா—படுக்கை; வேதாத்மா—வேதத்தை ஸரீரமாக உடையவனும், விஹகேஸ்வர:—புள்ளரையனுமான பெரியதிருவடி, ஆஸநம் வாஹநம்—ஆஸனமாகவும், வாஹனமாகவுமிருப்பவன்; ஜகந்மோஹிநீ—உலகத்தை மோஹிக்கச்செய்வதான்,

மாயா—ப்ரக்ருதி, யவநிகா—(உனக்கு) முகத்திரையாயிருக்கிறது; ஸத்யுதி:—தங்களுடைய மனைவிமாருடன் கூடிய, ப்ரஹ்மேஸாதிஸுரவ்ரஜ:—பிரமன், சிவன் முதலிய தேவஸமுஹம், த்வத்த்யாஸத்யாவீக்யண:—உன்னுடைய த்யாஸகூணமாகவும், த்யாஸீகூணமாகவும் இருக்கிறது; தே நாமச—உன்னுடைய திருநாமமும், ஸ்ரீ: இதி ஏவ—‘ஸ்ரீ:’ என்பதே யாயிருக்கிறது; த்வாம்—(இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் பொருந்திய) உன்னை, வயம்—(அறிவிலிகளான) நாங்கள், கதம் ப்ரம:—எப்படிச் சொல்லுவோம்?

வ்யா:— (காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:) பிராட்டியை நிரூபிக்கும்போது எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தநிபந்தந நிரூபணம் பண்ணவேணும். இவனையும் இவளுடைய ஸம்பந்தத்தாலே என்றும் நிரூபிக்கவேண்டும். அதெங்ஙனே? என்னில்: 1. “க: ஶ்ரீ: ஶ்ரீய:” (க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீய:) என்றும், 2. “ஷ்ரீய:ஷ்ரீய் மகஜநைகஜீவத்” (ஸ்ரீய: ஸ்ரீயம் புக்தஜநைகஜீவத்) என்றும், 3. “திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா” என்றும், 4. “என் திருமகள் சேர்மார்வனே என்னும்” என்றும் சொல்லுகையாலே. பிராட்டியை நிரூபிக்கும்போதும் “காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:” என்னும் படியாயிறே இருப்பது. “புரத்தா தே புருஷோத்தம:” என்னுதே, “காந்தஸ்தே புருஷோத்தம:” என்பானென்? என்றால்: 3. “ராகவோ ஸ்ரஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷண” என்றும், 4. “மம வநாராயணாமிமதானுரூபஸ்வரூபகுணவிமவீஷ்வய்ஸிலாயநவதிகாதிசயா ஸ - சத்யுத்யேயகல்யாணகுணாணி” (புகுவநாராயணாபிமதா நுரூபஸ்வரூப ரூப குண விபுவைஸ்வர்ய ஸீலாத்யநவதி,காதிஸயா ஸ ஸங்க்யேயகல்யாணகுணகூணம்) என்றும், 5. “ஷ்ரீவல்லப” (ஸ்ரீவல்லப) என்றும், 6. “மோகோபோதகேலிசுலகிதமகவதீஷ்வ - ரூப்யானுமாபா” (பேராகோபோதகாதகேளிகளகித புகுவத், வைஸ்வரூப்யா நுபாவா) என்றும், 7. “உனக்கேற்கும்

a பெரியதிருமொழி 7-7-1. b திருவாய் 7-2-9. c திருவாய் 10-10-6.

கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ !” என்றும், ௧. “பித்தர் பனி மலர்மேல் பாவைக்கு” என்றும் ப்ரயோகம் பண்ணுகிறார்களிறே.

“ஹரி:” என்னுதல், “விஷ்ணு:” என்னுதல் செய்யாதே “புருஷோத்தம:” என்பானென்? என்றால்: 7. “**द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च । क्षरस्सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥ उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः । यो लोकत्रयमाविश्य विभक्त्यय ईश्वरः ॥ यस्मात्क्षरं**” (த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரஸ்சாக்ஷர ஏவ ச | க்ஷரஸ் ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்தேதௌ:க்ஷர உச்யதே || உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: | யோ லோகத்ரய மாவிஸ்ய பிபுர்த்யவ்யய ஈஸ்வர: || யஸ்மாத் க்ஷரம்) இத்யாதி; “அசித்தானது, ஸ்வரூபாந்யதூபாவயுக்தமாயிருக்கும்; சித்தானது ஸ்வபாவாந்யதூபாவயுக்தமாயிருக்கும்; ஆக, உபயாந்யதூபாவரஹிதன் ஈஸ்வரன் என்று கொண்டு, தனக்கு விபூதிபூதமான சேதநாசேதந விலக்ஷணென்றிட்டு ‘புருஷோத்தம:’ என்கிறதன்றோ” என்கிறார்.

(பூணிபதிஸ் ஸய்யா) ஒரு ராஜாவுக்கு அபிமதையா யிருப்பாளொருத்தி, கண்டபோது ரஸிப்பதித்தனையொழிய ஒரு படுக்கையில் ஏறப்பெருதேயாய்த்து இருப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, 4. “**भगवन्नायणाभिमतानुरूपस्वरूप**” (பகவந்நாராயணாபிமதாநுரூபஸ்வரூபரூப), என்றும், b “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை” என்றும், 3. “**राघवोऽहंति वैदेहीं**” (ராகவோஹ்நி வைதேஹீம்) என்றும் இப்படி ப்ரமாணம் உண்டாகையாலே கேவலம் அபிமதையான மாத்ரமன்றிக்கே, அநுரூபையுமாயிருக்கையாலே அவனுக்கான படுக்கை இவனுக்கும் ப்ராப்தமென்கிறார். (பூணிபதி:) என்கையாலே, 8. “**अकारेणोच्यते विष्णुस्सर्व-**

लोकेश्वरो हरिः। उद्धता विष्णुना लक्ष्मीरुकारेणोच्यते सदा॥ मकारस्तु तयोर्दास इति प्रणवर्लक्षणम्॥” (அகாரேனோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி:। உத்தத்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேனோச்யதே ஸதா॥ மகாரஸ்து தயோர் தூஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம்॥), 9. “मवांस्तु सह वैदेह्य गिरिसानुषु रंस्यते। अहं सर्वं करिष्यामि” (புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று சொல்லுகிறபடியே ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஒரு மிதுநஸேஷத்வம் பரமபுருஷார்த்தமாய்கையாலே, இங்கும் வாஸுகிதக்ஷகப்ரப்ருதிகளான அஷ்டமஹா நாகங்களுக்குப் *பரிப்ருடனாய், ஸேஷபூதருக்கும் தலையா யிருந்துள்ள திருவனந்தாழ்வான், இருக்கும்போது உன் திருப்படுக்கை என்கிறார்.

(ஆலநம் வாஹநம் வேதூர்த்மா விஹகேஸ்வர:) 10. “सुपर्णोऽसि गरुत्मान् निवृत्ते शिरो गायत्रं चक्षुः स्तोम आत्मा साम ते तनूर्वामवेव्यं बृहद्रथन्तरे पक्षौ यज्ञा यज्ञियं पुच्छं छन्दांस्यङ्गानि धिष्ण्याः शफा यजूषि नाम” (ஸுபர்னோஸி கருத்மாந் திரிவ்ருத்தே ஸிரோ கராயத்ரம் சக்ஷு: ஸ்தோம ஆத்மா ஸாம தே தநூர் வாமதேவ்யம் ப்ருஹத் ரதூந்தரே பக்ஷௌ யஜ்ஞா யஜ்ஞியம் புச்சும் சூந்தூரம்ஸ்யங்கூநி திஷ்ணியாஸ்ஸபூர யஜூம்ஷி நாம) என்கிறபடியே நாகஜாதிகளுக்கு நாயக னான அநந்தன் திருப்படுக்கையானப்போலே, இங்கும் வேதமயனாய் பறவைகளுக்கு ஆதாரனாயிருந்துள்ள பெரிய திருவடி இவளுக்கு ஆஸநவாஹனங்கள் என்கிறார். அபிமதையானால் படுக்கையில் அணைக்க ப்ராப்தமாயிருக்கும்; ஏகாஸநத்திற்கொண்டு இருக்க யோக்யைய யன்றிக்கேயாய்த்து இருப்பது. அங்ஙனன்றிக்கே, 11. “वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः। आस्ते विष्णुरचिन्त्यात्मा भक्तैर्भागवतैस्सह॥” (வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி:। ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா

புக்தைத் புகுவதைஸ் ஸஹ ||) என்கிறபடியே இவள் அநுகூலருபையாயிருக்கையாலே இவனுக்கான ஆஸநமும், வாஹனமும் இவளுக்குப் ப்ராப்தம் என்று அருளிச் செய்கிறார்.

ஆக, இப்படி கீழ்ச்சொன்ன யுக்திகளாலே பிராட்டிக்கு நித்ய விபூதிஸம்பந்தம் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல் ஸ்லோகஸேஷத்தாலே லீலாவிபூதியோகமென்ன, தத்யந்தர்வர்த்திகளாயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மருத்ராதி, தேவகூணங்களுடைய சேஷத்வமென்ன இவை சொல்லப்படுகிறது. அதெங்ஙனையென்றால்; (யவநிகா மாயா ஜகந் மோஹிநீ) 12. “**मायान्तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनन्तु महेश्वरम्**” (மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந் மாயிநம் து மஹேஸ்வரம்) என்றும், 13. “**इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयते**” (இந் த் ரோ மாயாபி: புருரூப ஈயதே) என்றும், 14. “**दैवी शेषा गुणमयी मम माया दुरत्यया । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते॥**” (தை த் வீ ஹ்யே ஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா | மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||) என்றும் இத்யாதி,களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிற புகுவந்மாயையன்றோ உனக்கு யவநிகை. ஒரு திரையின் உள்ளிருக்கும் பேரைப் புறம்பிலவர் காணாதபடியாய், புறப்பட்டிருக்கும் பேரை உள்ளிருக்குமவர்கள் காணாதபடியாயிற்று இருப்பது. அங்ஙனிருக்கையன்றிக்கே (ஜகந் மோஹிநீ) என்று எம்பெருமானுக்குத் திரோத்யாயிகையாயிருக்கையன்றிக்கே ஜகத்துக்குத் திரோத்யாயிகையாயிருக்குமென்கிறார்.

(ப்ரஹ்மேஸாதி, ஸுரவ்ரஜஸ் ஸத்யிதஸ் த்வத், தாஸத்யாஸீ கூண:) பூலோகம் தொடங்கி ஸத்யலோகபர்யந்தமாக மேலுள்ள லோகங்களென்ன, அதல விதல ஸுதல பாதா ளோத்தால ரஸாதல பேகுவதீ பர்யந்தமான கீழேழு லோகங்களென்ன, இவற்றில் காணப்பட்டுடையராயிருந்துள்ள தேவகூணங்களென்ன, இவர்களுக்குக் கொத்து

முதலிகளாயிருந்துள்ள பூரஹ்மருத்ராதிகளென்ன, ஸரஸ்வதீருத்ராணீபுலோமஜாப்ரப்ருதிகளாயிருந்துள்ள தேவஸ்தரீகளென்ன, அப்ஸரோகூணங்களென்ன, இவர்களெல்லாரும் ஆண்டிமையும், பெண்ணடிமையுமாயிருக்கும் என்கிறார்.

‘இவையெல்லாம் யதூர்த்தம் என்றோ? ஸ்தோத்ரம் என்றோ? இது எங்ஙனே கூடும்படி?’ என்றால்: (ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே) ‘ஸ்ரீ:’ என்றன்றோ உனக்குத் திருநாமம் என்கிறார். “இத்தாலே இவளுக்கு ஸர்வமேஷிணீத்வமும் தெரிவிக்கப்பட்டதோ?” என்றால்: “ஸ்ரீங்ஸேவாயாம்” என்கிற தூதுவாலே, தன்கையொழிந்த சேதநாசேதநங்களாலே ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளுக்காக ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறாள் என்றுகொண்டு ‘ஸ்ரீ:’ என்கிறது. அதுக்கு ப்ரமாணம் 15. “ईश्वरीं सर्वभूतानां” (ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்) என்றும், 16. “अस्येशाना जगतः” (அஸ்யேஸாநா ஜகத:;) என்றும் உண்டாகையாலே. (புகுவதி) 17. “तुल्यशीलवयोवृत्तां तुल्याभिजनलक्षणां” (துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜநலக்ஷணாம்) என்கிறபடியே எம் பெருமானோடொக்க ஹேயப்ரதிபுடமாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணைகதாநத்வம் சொல்லப்படுகிறது. 18. “मैत्रेय! भगवच्छब्दस्सर्वकारणकारणे। संभर्तेति तथा भर्ता भकारोऽर्थद्वयान्वितः॥ नेता गमयिता स्रष्टा गकारार्थस्तथा मुने॥ ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः। ज्ञानवैराग्ययोश्चैव वृणां भग इतीरणा॥ वसन्ति तत्र भूतानि भूतात्मन्यखिलात्मनि। स च भूतेश्वशेषेषु वकारार्थस्ततोऽव्ययः॥ ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजांस्यशेषतः। भगवच्छब्दवाच्यानि विना द्वैतैर्गुणादिभिः॥ एवमेष महाशब्दो मैत्रेय भगवानिति। परमब्रह्मभूतस्य वासुदेवस्य नान्यगः॥ तत्र पूज्यपदार्थोकिपरिभाषासमन्वितः। शब्दोऽयं नोपचारेण त्वन्यत्र ह्युपचारतः॥” (மைத்ரேய! புகுவச்சுப்தஸ்சர்வகாரணகாரணே। சம்பர்தேதி ததா பர்த்தா புகாரோடர்த்தத்வயாந்வித:॥ நேதா கமயிதா ஸ்ரஷ்டா ககாரார்த்தத்தஸ்ச்ரீயஸ்ய சமக்ரஸ்ய வீரயஸ்ய யசஸ: ச்ரிய:। ஜ்ஞானவீராக்யயோஷ்வ வ்ருணா் பக இதீரணா॥ வசந்தி தந் பூதானி பூதாத்தமந்யக்ஷிலாத்தமி। ச ச பூதேஷ்வசேஷேசு வகாரார்த்தஸ்ததோவ்யய:॥ ஜ்ஞானசக்திவலேஷ்வரய்வீரயதேஜாஸ்யசேஷத:। பகவச்சுப்தவாக்யானி விநா த்வைரீகுநாதிமி:॥ எவமேஷ மஹாசுப்தோ மைத்ரேய பகவானிதி। பரமப்ரஹ்மபூதஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய நான்யக:॥ தந் பூஜயபதார்த்தோகிபரிபாஷாசமந்வித:। ஸுப்தோவ்யஸ்ய நோபகாரணகாரணே। ஸம்பர்த்ததேதி ததா பர்த்தா புகாரோடர்த்தத்வயாந்வித:॥ நேதா கமயிதா ஸ்ரஷ்டா ககாரார்த்தத்தஸ்ச்ரீயஸ்ய சமக்ரஸ்ய

வீர்யஸ்ய யஸஸஸ்ஸுரிய: | ஜ்ஞாநவைராக்யயோஸ்சைவ
ஷண்னாம் புகு இதீரணா || வஸந்தி தத்ர பூதாநி பூதாத்
மந்யகிலாத்மநி | ஸ ச பூதேஷ்வஸேஷேஷு வகாரார்த்
தஸ்ததோ஽வ்யய: || ஜ்ஞாநஸக்தி பூலேஸ்வர்யவீர்யதேஜாம்
ஸ்யஸேஷத: | புகுவச்சபூதவாச்யநி விநா ஹேயைர்
குணாதிபி: || ஏவமேஷ மஹாஸபூதோ மைத்ரேய |
புகுவாநிதி | பரமபூரஹ்மபூதஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய நாந்
யக: || தத்ர பூஜ்யபதார்த்ததோக்திபரிபூஷாஸமந்வித: |
ஸபூதோ஽யம் நோபசாரேண த்வந்யத்ர ஹ்யுபசாரத: ||
என்றுகொண்டு ப்ரமாணமுண்டாகையாலே. ஸுரிய:பதியை
நிர்தேஸரிக்கும்போது 19. “प्रदिशतु भगवानशेषपुंसां” (ப்ரதி
ஸது புகுவாநஸேஷபும்ஸாம்) என்றும், 20. “सर्व्वो
भगवान् हरिः” (ஸ்மர்த்தவ்யோ புகுவாந் ஹரி:) என்றும்,
21- “भगवान् भूतैर्वालः कीडनकैरिव” (புகுவாந் பூதைர் பூல:
கீடநகைரிவ) என்றும், 4. “भगवन्ारायण” (புகுவந்
நாராயண) என்றும் இப்படி வ்யவஹரிக்கவடுப்பதாயிறே
இருப்பது. அவனை நிர்தேஸரிக்கும்போது 4. “भगवतीं शिवं
देवीं” (புகுவதீம் ஸுரியம் தேவீம்), “ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம
தே புகுவதி” என்னும்படியாயிருக்கும்.

(பூரும: கதம் த்வாம் வயம்) ஈஸ்வரகுணஸ்தவம்
பண்ணும்போது 22. “अनन्ता वै देवाः” (அநந்தா வை
வேதா:) என்கிற வேதங்களுமகப்பட, 23. “यतो वाचो निवर्तन्ते
अप्राप्य मनसा सह” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய
மநஸா ஸஹ) என்றுகொண்டு அளவுகோல் முறிந்து
மடங்கும்படியாயிறே இருப்பது. அவன்தன்னையுமகப்பட
* சுலகித புகுவத்வைஸ்வரூப்யையாயிருந்துள்ள உன்னை
மந்த்மதிகளுக்கு அக்ரேஸரராயிருந்துள்ள நாங்கள் என்
சொல்லி வ்யவஹரிப்பது? என்றுகொண்டு பிராட்டியி
னுடைய பரத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார் ஆளவந்தார். 1.

यस्यास्ते महिमानमात्मन इव त्वद्वल्लभोऽपि प्रभुः

नालं मातुमियत्तया निरवधिं नित्यानुकूलं स्वतः।

तां त्वां दास इति प्रपन्न इति च स्तोष्याम्यहं निर्भयो

लोकैकेश्वरि ! लोकनाथदयिते ! दान्ते ! दयान्ते विदन् ॥ २ ॥

2. யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்மந

இவ த்வத்வல்லபே, டபி ப்ரபு:

நாலம் மாதுமியத்தயா

நிரவதி, ம் நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:

தாம் த்வாம் த்யாஸ இதி ப்ரபந்த

இதி ச ஸ்தோஷ்யாம்யஹம் நிர்ப்பயோ

லோகைகேஸ்வரி ! லோகநாத, த்யுயிதே !

த்யாந்தே ! த்யாந்தே வித்யந் ॥

2. பதவுரை:— லோகைகேஸ்வரி—லோகத்திற்கு ஒரே ஈஸ்வரியாயிருப்பவளே !, லோகநாத, த்யுயிதே—லோகங்களுக் கெல்லாம் ஸ்வாமியான எம்பெருமானுக்கு ப்ரியமஹிஷியா யிருப்பவளே ! த்யாந்தே—கருணாகல்பவல்லியே ! யஸ்யா தே—எந்த உன்னுடைய, நிரவதி, ம்—அளவற்றதும், ஸ்வத நித்யாநுகூலம்—இயற்கையாகவே (புகுவானுக்கு) எப்போ தும் அனுகூலமாயிருப்பதுமான, மஹிமாநம்—பெருமையை ப்ரபு: த்வத்வல்லபு: அபி—ஈச்வரனான உன்னுடைய வல்பெ டுனும், ஆத்மந: இவ—தன்னுடைய பெருமையைப்போல் இயத்தயா—இவ்வளவென்று, மாதும் ந அலம்—அளவிட் டறிய மாட்டானோ, தாம் த்வாம்—அப்படிப்பட்ட உன்னை. த்யாஸ: இதி—‘த்யாஸன்’ என்றும், ப்ரபந்த: இதி ச—‘ஸரண மடைந்தவன்’ என்றும், தே த்யாம் வித்யந் அஹம்—உன் னுடைய கருணையை அறியும் நான், நிர்ப்பய:—பய மற்றவனாய், ஸ்தோஷ்யாமி—துதிக்கிறேன்.

வ்யா:— (யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநமாத்மந இவ த்வத்வல்ல பே, டபி ப்ரபு: நாலம் மாதுமியத்தயா நிரவதி, ம் நித்யாநு

கூலம் ஸ்வத:) 24. "यस्यायुतायुतांशं विश्वशक्तिरियं स्थिता" (யஸ்யாயுதாயுதாம்ஸாம்ஸே விஸ்வஸக்திரியம் ஸ்திதா) என்றும், 25. "स्वशक्तिलेशोद्धतभूतसर्गः" (ஸ்வஸக்திலேஸோத்தத்ருதபூதஸர்க்க:) என்றும், 26. "मनसैव जगत्सृष्टिं संहारश्च करोति यः" (மனஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய:) என்றும், 27. "परास्य शक्तिर्विविधैव भूयते सामाधिकी ज्ञानबलक्रिया च" (பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச) என்றும், 28. "एको ह वै नारायण आसीत्" (ஏகோ ஹை நாராயண ஆஸீத்) என்றும், 29. "दिव्यो देव एको नारायणः" (திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:) என்றும், இப்படி ப்ரமாணங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரத்வத்தை உடையவனாய், உனக்கு வல்லபனான ஸர்வேஸ்வரனுமகப்பட, யச்சபூதத்தாலே அவாங்மநஸகே, சரமாயிருக்கிற உன்னுடைய அளவிறந்திருக்கிற பெருமையை இவ்வளவென்று நிரூபிக்குமளவில், உ "தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான்" என்கிறபடியே தன் வைபவநிரூபணம் பண்ணத் தான் மாட்டாதாப் போலே உன்னுடைய வைபவநிரூபணம் பண்ணும்போது அஸமர்த்தனாயிருக்கும். 'ஆனால் ஜகத்துக்கு ஸேஷித்வம் உண்டோ?' என்றால்: (நித்யாநுகூலம் ஸ்வத:) 16. "अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी" (அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ) என்கையாலே ஜகத்தைப் பற்ற இவளுக்கு ஸேஷிணீத்வமும், அவனைப்பற்ற ஸேஷத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே ஸேஷித்வமில்லை. 'ஆனால் இவனைப்பற்ற இவள் ஸேஷபூதையாகில், இவளுடைய வைபவநிரூபணம் பண்ணவொண்ணாதே' என்னவொண்ணாது. அதெங்ஙனையென்றால்: 30. "अपूर्वनानारसभावनिर्भरप्रवक्ष्या मुग्धविदग्धलीलया" (அபூர்வநாநாரஸபாவநிர்ஹரப்ரபூத்யயா முக்தவிதக்தலீலயா) என்று அதிவிதக்தமாயிருந்துள்ள கரீடா வைபவத்தாலே b "பித்தர் பனிமலர்

மேல் பாவைக்கு” என்கிறபடியே ப்ரேமபரவஸாஸாயிருக்கையாலே ஸர்வஜ்ஞஸாயிருந்தானேயாகிலும் நிருபிக்கமாட்டாதேயாய்த்து இருப்பது.

(தாம் த்வாம்) கீழ் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரத்வத்தை நிருபகதூர்மமாக உடையையாயிருக்கிற உன்னை என்றபடி. (தூஸ இதி) ‘அடியேன்’ என்றுகொண்டு ஆஸ்ரயிக்கிறேன் என்கிறார். 15. “ईश्वरी सर्वभूतानां” (ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்) என்றும், 16. “अस्येशाना जगतः” (அஸ்யேஸாநா ஜகத:) என்றும் சொல்லுகையாலே, நமக்கு ஜகத்தைப் பற்ற வேஷிணீத்வம் ஸாதாரணமன்றோ? உமக்கு அவர்களிற்காட்டில் விஸேஷமென்? என்று பிராட்டி அருளிச்செய்தார். ‘அவர்களிற்காட்டில் நெடுவாசியுண்டே; ஸ்வரூபாநுரூபமான வேஷத்வபூர்வகமாக ப்ரபந்நனேன்’ என்கிறார், — (ப்ரபந்ந இதி ச) என்றுகொண்டு. (ஸ்தோஷ்யாம் யஹம் நிர்ப்பய:) அதினாலே நிர்ப்பயனாய்க்கொண்டு ஸ்தோதாம் பண்ணுகிறேன் என்கிறார். ஸ்தோத்ரமாகிறது இல்லாததொன்றைச் சொல்லுகையாயிருக்கும். இங்குத் தைக்கு அங்ஙனல்ல; 31. “भूतार्थव्यावृत्तिस्सा हि न स्तुतिः परमेश्विनः” (பூதார்த்தவ்யாவ்ருதிஸ் ஸா ஹி ந ஸ்துதி: பரமேஷ்டிந:) என்கிறபடியே உள்ள குணங்களைத்தான் யதாவத் ப்ரதிபாதிக்கப் போகாதேயாய்த்து இருப்பது. இவையும் எத்தாலேயென்றால்: (லோகககேஸ்வரி) ஜகத்தைப்பற்ற இவள் வேஷிணியாகையாலே. இவளுக்கு ஜகத்தைப்பற்ற ஸ்வாமிநீத்வம் எத்தாலே வந்ததென்றால்: (லோகநாதத்யயிதே) லோகநாதஸாயிருக்கிற நாராயணனுக்கு திய்வயமஹிஷியாகையாலே.

“இங்ஙனெடுத்த மேன்மையை உடையோமான நம்மை உம்மால் பரிச்சேய்த்திக்கப்போமோ?” எனப் பிராட்டி திருவுள்ளமாக, “அது ஒக்கும்; உம்முடைய மேன்மையை நிருபித்தோமாகிலன்றோ நாங்கள் பூங்குரதீ,

(भरुची)களாவது. உம்முடைய நீர்மையை நிரூபிக்கும் போது மந்த்மதிகளாயிருந்துள்ள அஸ்மத்யாதிக்களுக்கும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையிலே யோக்யதையுண்டாம்” என்கிறார். (தூந்தே) * கருணோஜ்வலஸம்வர்த்திதையா யிருக்கிற கற்பகக் கொடியே! (தூயாம் தே வித்யந்) தூயையாவது, - “ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷா பரதூ:க்கூர்ஸஹிஷ்ணுதா” என்றிறே தூயாலக்ஷணமிருக்கும்படி. அங்ஙனெத்திருந்துள்ள உன்னுடைய தூயையை அறியாநின்றுகொண்டேன் என்றபடி. “அங்ஙனெத்த க்ருபை நம் பக்க லுண்டோ?” என்று திருவுள்ளமாக, 32. “पापानां वा..... नापराध्यति ||” (பாபாநாம் வா ..... நாபராத்யதி ||) என்று கொண்டு, எம்பெருமான் தேவகார்யார்த்தமாக யாதொரு தீவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தைக் கொண்டான் ததனுக்ஷலமாக தேவரீரும் வடிவைக்கொள்ளக் கடவதாயிருக்கையாலே, அவன் ராகவனாய்க்கொண்டு அவதரித்தபோது, தேவரீரும் ஸ்ரீ ஜ ந க ர ா ஜ ன் திருமகளான ஸீதையாய்க்கொண்டு அவதரித்து, ராவணனைப் புத்ரமித்ரகளத்ராதிக்களோடு தரைப்படுத்துகைக்காகவும், ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானை ஸ்தூபிக்கைக்காகவும் அஸோகவனிகையிலே இருந்து, காட்டை வெட்டி நாடாக்கினாப்போலேயும், களைபறித்துப் பயிராக்கு மாபோலேயும், அஸந்நிராஸபூர்வகமாக ஸத்பாலனம் பண்ணுகைக்காக ராவணனைக் கொன்றருளினவனந்தரமாக, தர்ஜநபுர்த்ஸநாதிக்களைப் பண்ணின ராக்ஷஸிகளைக் கொல்லுகையிலே உத்யுக்தனாயிருந்துள்ள திருவடியைக் குறித்து உன் பரமக்ருபையை ப்ரகடிகரித்தபடியை புத்தி, பண்ணிக்கொண்டு நிர்ப்பயனாய் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினேனென்கிறார் ஆளவந்தார்.

2.

* “கருணம்ருதஸம்வர்த்திதையான கற்பகக்கொடியே” என்று இவருடைய குமாரரான நாயனராச்சான் பின்னையின் வ்யாக்யான பாடும்.

ईषत्स्वरुणानिरीक्षणसुधासन्धुक्षणाद्रक्ष्यते

नष्टं प्राक्तदलाभतस्त्रिभुवनं संप्रत्यनन्तोदयम् ।

श्रेयो नक्षरविन्दलोचनमनःकान्ताप्रसादादते

संसृत्यक्षरवैष्णवाण्यसु नृणां संभाव्यते कर्हिचित् ॥ ३ ॥

3. ஈஷத் த்வத்கருணாநிரீக்ஷண

ஸுதாஸந்துக்ஷணத் ரக்ஷயதே

நஷ்டம் ப்ராக் தத்யலாபதஸ்

த்ரிபுவநம் ஸம்ப்ரத்யநந்தோத்யயம் ।

ஸ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த்யலோசநமந:-

காந்தாப்ரஸாத்யாத்யருதே

ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு

ந்ருணாம் ஸம்பாவ்யதே கர்ஹிசித் ॥

3. பதவுரை:— தத் அலாபத: — அந்தக் கடாக்கம் இல்லாமையாலே, ப்ராக் நஷ்டம்—முன் நசித்துக் கிடந்த தான, த்ரிபுவநம் — மூவுலகமும், ஸம்ப்ரதி — இப்போது, ஈஷத்—சிறிதுபோது, த்வத் கருணா நிரீக்ஷண ஸுதா ஸந்துக்ஷணத் — உன்னுடைய கருணாகடாக்கமாகிற அம்ருத வர்ஷத்தினால், அநந்தோத்யயம் — அளவற்ற பெருமையை உடைத்தாகும்படி, ரக்ஷயதே — காப்பாற்றப்படுகிறது ; ந்ருணாம் — மனிதர்களுக்கு, ஸம்ஸ்ருதி அக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு—ஐஸ்வர்யம், கைவல்யம், பரமபதும் இவைகளில், ஸ்ரேய:—மேன்மையானது, அரவிந்த்யலோசந மந: காந்தாப்ரஸாத்யாத்ருதே—தாமரைக்கண்ணனின் மனத்துக்கினிய வளான ஸ்ரீதேவியின் அருளில்லாமல், ந ஹி ஸம்பாவ்யதே—ஏற்படாதன்றோ.

வ்யா:— (ஈஷத் த்வத்கருணாநிரீக்ஷணஸுதா ஸந்துக்ஷணத் ரக்ஷயதே நஷ்டம் ப்ராக் தத்யலாபதஸ் த்ரிபுவநம்) “पृथिव्यप्सु प्रलीयते । आपस्तेजसि लीयन्ते । तेजो वायौ लीयते । वायुराकाशे लीयते । आकाशमव्यक्ते लीयते । अव्यक्तमक्षरे लीयते । अक्षरं

தமசி லீயதே। தம: பரே தேவ ஈகீभवति॥” (ப்ருதி, வ்யப்ஸு
 ப்ரலீயதே! ஆபஸ்தேஜஸி லீயந்தே। தேஜோ வாயெள
 லீயதே। வாயுராகாஸே லீயதே। ஆகாஸமவ்யக்தே
 லீயதே। அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே। அக்ஷரம் தமஸி லீயதே।
 தம: பரே தேவ ஏகீபுவதி॥) என்றும், 28. “न ब्रह्मा नेशानः।
 नेमे द्यावापृथिवी” (ந ப்ரஹ்மா நேஸாந:। நேமே த்யாவா
 ப்ருதி,வீ) என்றும், 34. “आनीदधातं स्वधया तदेकं। तस्मादहं
 न परः किञ्चनास।” (ஆநீததுவாதம் ஸ்வதயா ததேகம்।
 தஸ்மாத்துத்யாந்யம் ந பர: கிஞ்சநாஸ।) என்றும், 35.
 “तदेदं तद्व्याकृतमासीत्” (ததேதேதம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருத
 மாஸீத்) என்றும், 36. “आसीदं तमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम्।
 अप्रतर्क्यमविज्ञेयं प्रसुप्तमिव सर्वतः॥” (ஆஸீதிதம் தமோபூதம்
 அப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம்। அப்ரதர்க்யமவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்த
 மிவ ஸர்வத:॥) என்றும் & “ஒன்றும் தேவுமுலகுமுயிரும்
 மற்றும் யாதுமில்லாவன்று” என்றும் ப்ருதியோடு
 ஸ்ம்ருதியோடு ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வாசியற ப்ரதி
 பாதிக்கிற ப்ரளயத்திலே, 37. “नारायणाद्ब्रह्मा जायते। नारा-
 यणाद्बुद्धो जायते।” (நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே। நாரா
 யணாத் ருத்ரோ ஜாயதே।) என்றும், 28. “स एकाकी न रमेत”
 (ஸ ஏகாகீ ந ரமேத) என்றும், 38. “बहुस्यां प्रजायेयेति”
 (புஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி) என்றும், 39. “तत्सृष्ट्वा
 तदेष्टानुप्राविशत्” (தத் ஸருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஸத்)
 என்றும், 35. “तन्नामरूपाभ्यां व्याक्रियत” (தந்நாமரூபாய்யாம்
 வ்யாக்ரியத) என்றும், 40. “सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरः
 नामानि कृत्वाऽभिवदन् यदास्ते” (ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய
 தீர: நாமாநி க்ருத்வா஽பிவதந் யதாஸ்தே) என்றும்,
 41. “सर्वे निमेषा जह्विरे विद्युतः पुरुषादधि” (ஸர்வே நிமேஷா
 ஜஹ்விரே வித்யுத: புருஷாததி) என்றும், 42. “अप एव
 ससर्जदौ तासु वीर्यमवासृजत्। तदण्डमभवद्धैमं सहस्रांशुसमप्रभम्॥
 तस्मिन् जज्ञे स्वयं ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः॥ ततः स्वयंभूर्भगवानव्यक्ते

व्यञ्जयन्निदम् । महाभूतादि वृत्तौजाः प्रादुरासीत्समोदः ॥” (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதெஸ தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத் | தத்யண்ட, மபுவத்யதைமம் ஸஹஸ்ராம்ஸுஸமப்ரபம் || தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா ஸர்வலோகபிதாமஹ: || ததஸ் ஸ்வயம் பூர் பகுவாநவ்யக்தே வ்யஞ்ஜயந்நித்யம் | மஹாபூதாதி, வருத்தௌஜா: ப்ராதுராவீத் தமோதுத: ||) என்றும், 4 “நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்” b “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும், தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்” என்றும் இப்படி ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மா முதலான ஸ்ருஷ்டியை ஈஸ்வரன் உகக்கும்போது 6. “यद्भक्ताः प्रमाणं स्थिरचररचनातारतम्ये मुरारेः, वेदान्तास्तस्वचिन्तां मुरमिदुरेसि यत्पाद-चिह्नैस्तरन्ति ।” (யத்ப்,ருப,ங்கா: ப்ரமாணம் ஸ்திரசரரசநா தாரதம்யே முராரேர் வேத்யாந்தாஸ் தத்த்வசிந்தாம் முரபி, துரஸி யத்பாத்யசிஹ்நைஸ் தரந்தி |) என்றும், 43. “उल्लास-पल्लवितपालितससलाकीनिर्वाहकोरकितनेमकटाक्षलीलां ” (உல்லாஸ-பல்லவிதபாலிதஸப்தலோகீநிர்வாஹகோரகிதநேமகடாக்ஷ - லீலாம்) என்றும் இவள் கடாக்ஷமடியாகவாய்த்து உண்டாவது.

§ இன்னமும், “பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வத்திலே அந்வயமுண்டோ?” என்று நடாதூரம்மாள் பிள்ளாளை ப்ரஸ்நம் பண்ண, “ஆவதென்? இவ்வர்த்தத்தில் ஸந் தேஹமுண்டோ? 44. ‘आवाभ्यां कर्माणि कर्तव्यानि । प्रजाश्च उत्पादयितव्याः ॥’ (ஆவாப்யாம் கர்மாணி கர்த்தவ்யாநி | ப்ரஜாஸ்சோத்பாத்யிதவ்யா: ||) என்றன்றோ இருப்பது. இவள் ஸஹத்யம் சாரிணியன்றோ” என்று அருளிச் செய்தார் பிள்ளான்.

a திருவாய் 4-10-1. b நான்முகன் திருவந்தாதி-1.

§ இந்த ஐதீஹ்யம் நாயனராச்சான்பிள்ளையின் வ்யாக்யானத் திலும் காணப்படுகிறது.

ஆக, இப்படி ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளென்ன, ஆழ்வார் பாசுரமென்ன, இவற்றை அடியொற்றினவர் பாசுரமென்ன இவற்றிலே ஈஸ்வரன் 38. "तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति" (ததைதுக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி) என்று ஸ்ருஷ்டிக்கக்கடவதாகப் பார்த்தருளினபோது, (ஈஷத் த்வத்கருணாநிரீக்ஷணஸுதாஸந்துக்ஷணத் ரக்ஷயதே) அவன் பார்வைக்கு அனுகூலமாய், கருணாஜலபரிபூர்ணமாயிருந் துள்ள உன்னுடைய கடாக்கவிசேஷபங்களாலேயன்றே ஜகத்து ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. (நஷ்டம் ப்ராக் ததஸூபத:) அம்ருதஜலவர்ஷங்களாயிருக்கிற அந்தக் கடாக்கமின்றியே இருக்கையாலேயன்றே 45. "असन्नेव स भवति" (அஸந்நேவ ஸ பவதி) என்கிறபடியே நாமரூபவிபாகநர்ஹமாய்க் கொண்டு இருந்தது. (ஸம்ப்ரத்யநந்தோத்யம்) கடுங் கோடையிலே நொந்த பயிர் மேகமேறி வர்ஷித்தால் தேறுமாபோலே, நீர் பார்த்தருளுகையாலே இப்போது அநந்தோத்யமாய்த்து. 'ஆவதென்?' என்றால்: மஹீமஹீ த்ரஜலநிதி, ரூபமான ஜகத்தென்ன, ததந்தர்வர்த்திகளான தேவதீர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரரூபமான சதுர்விததேஹ ப்ரவேஸம் பண்ணியிருக்கிற ஆத்மகோடிகளென்ன, இவற்றை உடைத்தாயிற்று.

(ஸ்ரேயோ ந ஸ்யரவிந்த, லோசநமந:காந்தாப்ரஸாதாத்ருதே) 46. "तस्य यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी" (தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ) என்கொண்டு ஈஸ்வரனுடைய உத்பூல்லமான தாமரைப்பூப்போலே இருந்துள்ள திருக்கண்மலரில் அழகு. 47. "मत्स्यः कमललोचनः" (மத்ஸ்ய: கமலலோசந:) என்றும் 48. "महावराहः स्फुटपद्मलोचनः" (மஹாவராஹ: ஸ்பூடபத்மலோசந:) என்றும், 49. "रामो राजीवलोचनः" (ராமோ ராஜீவலோசந:) என்றும், 50. "कृष्णः कमललोचनः" (க்ருஷ்ண: கமலலோசந:) என்றும் இப்படி மத்ஸ்யமநுஷ்யாதி, விக்ரஹபரிக்ரஹம் ஸ்தோ—22

பண்ணினாலும் கண்ணை மறைக்கப்போகாதேயிறேயிருப்பது. ஸர்வாங்குங்களும் மறையும்படியாகக் கவசமிட்டாலும் கண்ணைக் கவசமிடுவானிலனிறே. ஆக, தாமரைக் கண்ணன் என்கையாலே இவனுக்கு அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் சொல்லப்பட்டது.

(அரவிந்தலோசநமந:காந்தா) இங்ஙனெடுத்த வைபவத்தை உடையனாயிருந்துள்ள ஈஸ்வரனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பைப் பண்ணுமவளாயிருக்கும். “பூர்வாய” என்னுதே “காந்தை” என்பானென்? என்றால்: a“உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ!” என்றும், b“பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு” என்றும், 51. “अस्या देव्या मनसि मितस्य चास्यां प्रतिष्ठितम्” (அஸ்யா தேவ்யா மனஸ்தஸ்மிம்ஸ்தஸ்ய சாஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம்) என்றும் ப்ரமாணமுண்டாகையாலே காந்தாஸப்தப்ரயோகம் பண்ணுகிறார். (ப்ரஸாதாத்ருதே) இங்ஙனெத்திருந்துள்ள இவளுடைய ப்ரஸாதத்தையொழிய.

(ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸ= ந்ருணாம் ஸம்பூவ்யதே கர்ஹிசித்) ஸம்ஸ்ருதியாவது ஐஸ்வர்யம்; அக்ஷரமாவது கைவல்யமோக்ஷம்; வைஷ்ணவாத்வாவாகிறது,— 52. “न च पुनरावर्तते। न च पुनरावर्तते” (ந ச புநராவர்த்ததே! ந ச புநராவர்த்ததே!) என்றும், 53. “सद्भिः परमं पदं” (தத் துவிஷ்ணு: பரமம் பதம்) என்றும். c“பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டார்” என்றும், இப்படி ஸ்ருதியோடு, ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வாசியற ப்ரதிபாதிக்கிற பரமபதம் ஆக, இவ்வழிகளில் அரவிந்தலோசநமந:காந்தையுடைய ப்ரஸாதத்தையொழிய மநுஷ்யரில் வைத்துக் கொண்டு ஒருவருக்கும் ஸ்ரேயஸ் வாராது என்கிறார் ஆளவந்தார்.

3.

शान्तानन्दमहाविभूति परमं यद्ब्रह्म रूपं हरेः

मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत्प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम् ।

यान्यन्यानि यथासुखं विहरतो रूपाणि सर्वाणि ता-

न्याहुः स्वैरनुरूपरूपविभवैर्गाढोपगूढानि ते ॥ ४ ॥

4. ஸாந்தாதந்தம்ஹாவிபூதி

பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:

மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ஽பி

தத்ப்ரியதரம் ரூபம் யத்யத்யபூதம் ।

யாந்யந்யாநி யத்யாஸுக்ம்

விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி தாந்-

யாஹு: ஸ்வைரநுரூபரூபவிபூவைர்

கூடோபகூடாநி தே ॥

4. பதவுரை:—ஸாந்த—ஷடூர்மிகளற்றதாய், ஆநந்தம்—

ஆநந்தம்யமாய், மஹாவிபூதி—பெரிய விபூதிகளை உடைய
தாய், பரமம்—தனக்கு மேலானதற்றதாய், ப்ரஹ்ம—
பெரிதாயிருப்பதாலும், (பிறரைப்) பெரிதாகச் செய்வ
தாலும் ப்ரஹ்மஸப்தத்தாலே சொல்லப்படுவதாயிருக்
கும், ஹரே: யத் ரூபம்—ஹரியினுடைய யாதொரு ஸ்வரூப
முண்டோ, தத: அபி—அதைக்காட்டிலும், தத்ப்ரியதரம்—
அந்த பகவானுக்கு மிகவும் பிரியமாயிருப்பதும், மூர்த்தம்—
கண்ணால் காணக்கூடியதும், ப்ரஹ்ம—ப்ரஹ்மஸப்தத்
தால் சொல்லப்படுவதும், அத்யத்யபூதம்—மிகவும் அத்யபூத
மானதுமான, ரூபம் யத்—யாதொரு ரூபம் உண்டோ,
யத்யாஸுக்ம் விஹரத:—இஷ்டப்படி விளையாடும் எம்பெருமா
னுக்கு, அந்யாநி ரூபாணி யாநி—மற்றும் யாவை சில
ரூபங்களுண்டோ, தாநி ஸர்வாணி—அந்த ரூபங்களெல்
லாம், தே—உனக்கு, ஸ்வை: அநுரூபரூபவிபூவை:—அஸா
தாரணங்களாய் தகுந்தவையாயிருக்கும் தீவ்ய ரூபங்க
ளால், கூடோபகூடாநி ஆஹு:—நன்றாக ஆலிங்கனம் செய்
யப்பட்டவையென்று (ப்ரமாணங்கள்) சொல்லுகின்றன.

வ்யா:— (ஸாந்தாநந்தம்ஹாவிபூதி பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹரே:) ஸாந்தியாவதென்னென்றால், — 54. “अशना-
याऽपिपासे च शोकमोहौ जरामृती। षड्भिर्भिर्विशुद्धा” (அஸநாயா஽பி
பாஸே ச . ஸோகமோஹௌ ஜராம்ருதீ। ஷடூர்மிபிர்
விஸுத்தா) என்றுகொண்டு ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டபடி
ஷடூர்மிரஹிதமாயிருக்குமென்றபடி. இன்னமும், 55. “अपश्य
विनाशाभ्यां परिणामधिजन्मभिः। घर्जितः शक्यते वक्तुं यस्सदाऽस्तीति
केवलम्॥” (அபக்ஷயவிநாஸாப்,யாம் பரிணாமர்த்தி,ஜந்மபி:।
வர்ஜித: ஸக்யதே வக்தும் யஸ்ஸத்யா஽ஸ்தீதி கேவலம்॥) என்று
கொண்டு பராஸர ப்ரஹ்மர்ஷியாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட
படி ஷட்பூராவவிகாரரஹிதம் என்கிறதாகவுமாம். (ஆநந்தம்)
56. “ज्ञानानन्दमयं यस्य स्वरूपं परमात्मनः” (ஜ்ஞாநாநந்தம்யம்
யஸ்ய ஸ்வரூபம் பரமாத்மந:) என்கிறபடியே. ஆநந்தரூப
மாயிருக்கும். ‘ஆநந்தரூபமாயிருக்கையாவதென்?’ என்
றால்: தன்னைத் தான் அநுபவிக்கும்போது ஸுகூவஹமா
யிருக்கை. (மஹாவிபூதி) 57. “अङ्गुलस्याष्टभागोऽपि न सोऽस्ति
मुनिसत्तम। न सन्ति प्राणिनो यत्र कर्मबन्धनिबन्धनाः॥” (அங்குலஸ
யாஷ்டபாகோ஽பி ந ஸோ஽ஸ்தி முநிஸத்தம। ந ஸந்தி
ப்ராணினோ யத்ர கர்மபந்த, நிபந்த,நா:॥) என்றுகொண்டு
மஹர்ஷியாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகையாலே, யாதோ
ரிடத்தில் ஜீவஸமுஹமுண்டு, அங்கே பரமாத்மஸந்நிதி,
உண்டாயிருக்கும். அதெங்ஙனையென்னில்: 58. “यस्यात्मा
शरीरं। यस्य पृथिवी शरीरं।” (யஸ்யாத்மா ஸரீரம்। யஸ்ய
ப்ருதிவீ ஸரீரம்।) என்றுகொண்டு ப்ரமாணமுண்டாகை
யாலே. ஸரீரத்தையொழிந்தன்றிறே ஸரீரியிருப்பது.
ஆக, “மஹாவிபூதி” என்று திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தி
னுடைய விபூத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(பரமம்) “பரோ மா஽ஸ்யேதி பரம:” என்கிறபடியே
இதுதன்னுடைய நிருபமத்வம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.
‘இதுக்கு ப்ரமாணமென்?’ என்றால்: 59. “न तत्समश्चाभ्यधिकश्च
दृश्यते” (ந தத்ஸமஸ்சாப்யதிகஸ்ச த்ருஸ்யதே,) 60.

“**न सन्देशे तिष्ठति रूपमस्य न बभूवा पश्यति कश्चनैनम्**”
 (ந ஸந்த்ருஸே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம்) & “ஒத்தார் மிக்காரையிலையாய் மாமாயா!”
 என்றுமுண்டாகையாலே. யச்சுப்துத்தாலே 61. “**वचसा-
मात्मसंवेद्यं**” (வசஸாமாத்மஸம்வேத்யம்) என்கிறபடியே
 இதுதன்னுடைய அவாங்மநஸகேசரத்வம் ப்ரதிபாதிக்க
 கப்படுகிறது. (ப்ரஹ்ம) 62. “**ब्रह्मत्वाद्ब्रह्मणत्वाच्च ब्रह्म इत्यभिधीयते**”
 (ப்ருஹத்த்வாத் ப்ரும்ஹணத்வாச்ச ப்ரஹ்ம இத்யபிதி,
 யதே) என்று சொல்லுகிறபடியே, கீழ்ச்சொன்ன மஹா
 விபூதிஸப்துத்தாலே ஆர்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட
 திவ்யாத்ம ஸ்வரூபவிபுத்வம் ப்ரஹ்மஸப்துத்தாலே ஸாப்
 துமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஆக, இப்படிப் பூர்வ
 பாதுத்தாலே ஷடோர்மிரஹிதமாய், தனக்கு ஸுகூவஹ
 மாய், நிருபமமாய், அவாங்மநஸ கேசரமாய், ப்ருஹத்த்வ
 ப்ரும்ஹணத்வகுணயோகியாயிருக்கிற திவ்யாத்மஸ்வ
 ரூபம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

இனி, உத்தரவாக்யத்தாலே திவ்யமங்குளவிக்ரஹம்
 ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. (மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோ஽பி தத்ப்ரிய
 தரம் ரூபம் யத்யத்யபுதம்) கீழ் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அமூர்த்த
 மான ப்ரஹ்மத்திற்காட்டில் புகுவானுக்கு அத்யந்தம் ப்ரீதி
 ப்ரகர்ஷஜநகமாய், மூர்த்தமாய், ப்ரஹ்ம ஸப்துவாச்யமாய்,
 அத்யாஸ்சர்யமாயிருக்கிறது யாதொரு திவ்யமங்குள
 விக்ரஹம் அது ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. “**विक्रहो...**”
 என்றும், 63. “**अरूपी हि जनार्दनः**” (அரூபீ ஹி ஜனார்த்தந:)
 என்றும், 64. “**न ते रूपं न चाकारः**” (ந தே ரூபம் ந சாகார:)
 என்றும் இப்படி ஈஸ்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லையென்று
 கொண்டு ப்ரமாணங்கள் உண்டாயிருக்க, திவ்யம் ஸ்வ
 ரூபம் என்றும், திவ்யமங்குளவிக்ரஹமென்றும் எங்ஙனே ?
 என்று இப்படிச் சொல்லுவார் வேதாந்தநிஷ்டருடைய
 கேசாஷ்டியில் ப்ரஹிஷ்க்ருதரான பேரிதே. “ஆவதென் ?

சோத்யம் பண்ணினால் பரிஹரிக்குமித்தனையொழியப் பரி
வாதியாநின்றீர். இப்படி ப்ரமாணமுண்டோ?" என்றால்,—
உண்டு. அதெங்ஙனையென்றால் : 46. “य एषोऽन्तरादित्ये
हिरण्यः पुरुषो दृश्यते” (ய ஏஷோதந்தராதித்யே ஹிரண்மய:
புருஷோ த்ருஸ்யதே) 41. “सर्वे निमेषा जज्ञिरे विद्युतः
पुरुषादधि” (ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷா
ததி,) 65. “आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्” (ஆதித்யவர்ணம்
தமஸ: பரஸ்தாத்) 66. “अथैव सदा सवितृमण्डलमध्यवर्ती
नारायणस्सरसिजासनसन्निविष्टः। केयूरवान् मकरकुण्डलवान् किरीटी
हारी हिरण्यवपुर्धृतशङ्खचक्रः॥” (த்யேயஸஸதா ஸவித்ருமண்
டலமத்யவர்த்தீ நாராயணஸ் ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட:।
கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட ஹாரீ ஹிரண்மய
வபுர் த்ருதஸங்க் சக்ர:॥), 67. “किरीटकौस्तुभधरं मित्राणाम-
भयप्रदम्” (கிரீடகௌஸ்துபதரம் மித்ராணாமபயப்ரதம்),
உ “நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளோ
நின்னெழுந்தான்” என்கொண்டு இப்படி ப்ரமாண
முண்டாகையாலே உன்னுடைய அபிமதம் ஸித்தியாது.

(யாந்யந்யாநி யதாஸூக்யம் விஹரதோ ரூபாணி ஸர்வாணி)
68. “अजायमानो बहुधा विजायते” (அஜாயமானோ பஹுதா
விஜாயதே) என்றும், b “பிறப்பில் பல் பிறவிப் பெருமான்”
என்றும் இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலே ஜநிஜராதி
துரிததூரனாயிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய
ஸௌலப்யம் என்கிற குணத்தை ஒப்பமிடுகைக்காக,
38. “बहु स्यां प्रजायेय” (பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய) என்
றும் 69. “एव नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः। नागपर्यङ्कमुत्सृज्य
द्यागतो मथुरां पुरीम्॥” (ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ
நிகேதந:। நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்
புரீம்॥) என்றும், 70. “स हि देवैरुदीर्णस्य रावणस्य वधार्थिभिः।
अर्थितो मानुषे लोके जज्ञे विष्णुस्सनातनः॥” (ஸ ஹி தேவ
ருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:। அர்த்திதோ

மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: ||) 71. "संभवामि युगे युगे" (ஸம்பவாமி யுகே யுகே) என்றும், 25. "इच्छायाऽहिताभिमतोरुदेहः संसाविताशेषजगद्धितोऽसौ" (இச்சாக்ருவீதா஽பிமதோருதேஹஸ் ஸம்ஸாதிதா஽ஸேஷஜகத்ஹிதோ஽ஸௌ) என்றும், 72. "विष्णुत्वमुपजग्मिवान्" (விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந்) என்றும் இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலே, அதிதிக்குத்வாத்ஸபுத்ரனாய்க் கொண்டு அவதரித்த அவதாரத்தோடும், a "தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்" என்கிற ராமாவதாரத்தோடும், b "மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" என்கிறபடியே தேவகார்யார்த்தமாக அவதரித்தருளின ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களோடும் வாசியற.

(தாந்யாஹு: ஸ்வைரநுருபநுபவிபுவைர் க்ஷாடேபக்ஷுடாநி தே) 73. "राघवत्वेऽभवत्सीता रुक्मिणी कृष्णजन्मनि। अन्येषु चावतारेषु विष्णोरेषाऽनपायिनी॥" (ராகவத்வேடபவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி। அந்யேஷு சாடவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷா஽நபாயிநீ ||) என்கிறபடியே அவ்வோ அவதாரவிக்ரஹங்களுக்கு அநுருபமான உன்னுடைய அவ்வோ அவதாரங்களிலுண்டான திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தாலே, 74. "उपेतं सीतया भूयश्चित्रया शशिनं यथा" (உபேதம் ஸீதயா பூயஸ்சித்ரயா ஸஸிநம் யதா) என்றும், 75. "भर्तारं परिष्वजे" (பார்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்றும் இப்படி ப்ரமாணமுண்டாகையாலே க்ஷாடமாக ஆலிங்கநம் பண்ணும்படியிறே இருப்பது. ஆக, இந்நாலு ஸ்லோகத்தால் லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டமான வஸ்துவே உபேயமாகக்கடவது என்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் ஆளவந்தார்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்த

சதுஸ்ஸ்லோக வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய தம :

சதுச்சலோக வ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு

1. ஸ்தோத்ரரத்நம்-12.

2. ,, -45.

3. ஸ்தோ. ப்ர. (268).

4. புகுவந்நாராயணபிமதாநுரூப ஸ்வரூபரூப குணவிபுலவ
ஸ்வர்ய ஸீலாத்யநவதி,காதிஸ்யாடஸங்க்யேய கல்யாண
குணகூலம் பத்மவநாலயாம் புகுவதீம் ஸ்ரீயம் தேவீம்
நித்பாநபாயிதீம் நிரவத்யாம் தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம்
அகிலஜகந்மாதரம் அஸ்மந்மாதரம் அஸரண்யஸரண்
யாம் அநந்யஸரண: ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே ||

[புகுவாண நாராயணனுக்கு இஷ்டமாகவும், தகுந்த
தாகவுமுள்ள ஸ்வரூபம், ரூபம், (ரூப) குணம், விபூதி,
ஐஸ்வர்யம், ஸீலம் முதலான எல்லையற்றமேன்மையை
யுடையவையும், கணக்கற்றவையுமான கல்யாணகுண
கணங்கள், இவற்றை உடையவளும், பத்மவனத்தை
இருப்பிடமாக உடையவளும், பூஜிக்கத்தக்கவளும், எப்
போதும் (எம்பெருமானை விட்டு) அகலகில்லாதவளும்,
தேவாஷமற்றவளும், தேவதேவனான எம்பெருமானுடைய
திவ்யமஹிஷியும், எல்லாவுலகிற்கும் தாயாயிருப்பவளும்,
(விசேஷமாக) எனக்குத் தாயாயிருப்பவளும், கதியற்றவர்
களுக்கு கதியாயிருப்பவளுமான ஸ்ரீதேவியை, (வேறொரு)
கதியற்ற அடியேன் ஸரணமடைகிறேன்.]

5. ஸ்ரீவல்லப,

[பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனாயிருப்பவனே!]

4. ஸ்ரணாகுதி கருத்யம்-1.

5. ஸ்ரணாகுதி கருத்யம்-6.

6. யத்ய்ப்ருபங்கா: ப்ரமாணம்

ஸ்திரசரசநாதாரததம்யே முராரே:

வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம்

முரபித்ருரஸி யத்பாத்யுஹ்நைஸ் தரந்தி!

பேதகேபோத்யகாதகேளிகளகித

பக்யவத்யவஸ்வருப்யாநுபாவா

ஸா ந: ஸ்ரீராஸ்த்ருணீதாமம்ருத

லஹரிதிஸங்கநீயைர பாங்கைய: ||

[முராரியின் ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டி யில் உயர்வுதாழ்வுகளுக்கு எவளுடைய புருவநெரிப்பு காரணமாயிருக்கிறதோ. முராரியின் திருமார்பில் எவ ளுடைய திருவடியடையாளங்களைக் கண்டு வேதாந்தங் கள் பரதத்வவிசாரணையை முடிக்கின்றனவோ, பகவா னுடைய விஸ்வரூபாநுபவத்தையும், தன்னுடைய போகா ரம்பமாகிற விளையாட்டாலே கையளவாக ஆக்குபவளான அந்த ஸ்ரீதேவி, அம்ருதக்கடலைகளை வென்ற கடாசுங் களாலே என்னைக் குளிப்பாட்டுவாளாக.]

7. த்யவாஸிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரம்ஸாக்ஷர ஏவ ச |

க்ஷரஸ் ஸர்வாஸி பூதாநி கூடஸ்தோ஽க்ஷர உச்யதே ||

உத்தம: புருஷஸ் த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுத்யாஹ்ருத: |

யோ லோகத்ரயமாஸிஸ்ய பிபுர்த்யஸ்யய ஈஸ்வர: ||

யஸ்மாத் க்ஷரமதிதோஹமக்ஷராத்யபி சோத்தம: |

அதோ஽ஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: ||

[க்ஷரன் என்றும், அக்ஷரன் என்றும் லோகத்தில் புருஷர்கள் இருவிதமானவர்கள், எல்லாபூதங்களும் க்ஷரனாகும். கூடஸ்தனை முக்தாத்மா அக்ஷரனெனப் படுகிறான். எவனெருவன் மூவுலகங்களிலும் நுழைந்து (அவற்றை) தூரிப்பவனாகவும், குறைவற்றவனாகவும், நியமிப்பவனாகவும் பரமாத்மா என்று சொல்லப்படுபவனாகவும் விளங்குகிறானோ, அந்தப் புருஷோத்தமன் (முன்

சொல்லப்பட்ட புருஷர்களைக்காட்டிலும்) வேறுபட்டவன். நான் ஞானத்தில் ஏற்றக்குறைவுகளுள்ள சூரபுருஷனை அதிக்ரமித்திருப்பதாலும், ஞானத்தில் ஏற்றக்குறைவுகளற்ற முக்தபுருஷனைக்காட்டிலும் மேலானவனாயிருப்பதாலும், ஸ்ருதியிலும், ஸம்ருதியிலும் புருஷோத்தமனென்று பிரஸித்தி பெற்றிருக்கிறேன்.]

8. அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: |
உத்,ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸத்,ா ||
மகாரஸ்து தயோர் த,ாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம் ||

[ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஈசுவரனும் ஹரியென்றும், விஷ்ணு என்றும் சொல்லப்படுபவனுமான எப்பெருமான் அகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறான். விஷ்ணுவினால் (மார்பில்) எப்போதும் தூரிக்கப்பட்டிருப்பவளான லக்ஷ்மி உகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறாள். அவர்களுக்கு த,ாஸனான ஜீவன் மகாரவாச்யன் என்பதே ப்ரணவத்தின் லக்ஷணம்.]

9. ஸ்தோ. ப்ர. (28).

10. த்ரிவ்ருத் தே ஸிரோ க்யுயத்ரம் சக்ஷ: ஸ்தோம ஆத்மா
ஸாம தே தநூர் வாமதே,வ்யம் ப்ருஹத் ரத,ந்தரே
பகௌ யஜ்ஞா யஜ்ஞிபம் புச்ச,ம் ச,ந்த்யாம்ஸ்யங்க்யாநி
தி,ஷ்ணியா: ஸப,ா யஜ்ஜிம்ஷி நாம |

[வேதத்தின் பல பாகங்களை கருடனுடைய பல அவயவங்களாகக் கூறுவது இந்த மந்த்ரம்.]

11. ஸ்தோ. ப்ர. (249).

12. மாயாந்து ப்ரக்ருதம் வித்யாந் மாயிநந்து மஹேஸ்வரம்
[ப்ரக்ருதியை, ஆச்சரியமான ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் மாயை என்றும், அந்த மாயையைத் தூண்டுபவனை மஹேசுவரனென்றும் அறியக்கடவன்.]

8. ஸ்ருதி. 10. கைத-யஜுஸ்ஸம்ஹிதை 4-1-42.

12. ஸ்வேதாஸ்வதாம் 4-10.

13. இந்த்ரோ மாயாபி: புருஷ யதே

[பரமைச்வர்யத்தை உடைத்தாயிருப்பதால் இந்த்ரன் எனப்படும் தமர் பரக்ருதியாகிற மாயையினால் பல உருவங்களுடன் ஸஞ்சரிக்கிறான்.]

14. தத்யுலீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா |
மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||

[தேவனாகிற என்னால் நிர்மிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரிதானது. என்னையே எவர்கள் ஸரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

15. ஸ்தோ. ப்ர. (131).

16. „ (132).

17. „ (268).

18. ப்ரமாணத்திற்கு மூலத்தைப் பார்க்கவும்.

[மைத்ரேயரே! 'புகுவான்' என்னும் ஸப்ஹம், ஸர்வகாரணங்களுக்கும் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. '(ப்ரக்ருதியை)கார்யதஸ்யை அடையச் செய்பவன்', 'ஸ்வாமி' என்னும் இரண்டு அர்த்தங்களுடன் கூடியது புகாரம்; முனிவரே! அப்படியே 'ரக்ஷிப்பவன், ஸம்ஹரிப்பவன், ஸ்ருஷ்டிப்பவன்' என்பது குகாரத்தின் அர்த்தம். ஸம்பூர்ணமான ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், யஸஸ், செல்வம், ஜ்ஞானம், வைராக்யம் என்னும் இந்த ஆறு குணங்களுக்கும் 'புகு' என்னும் பதம் வாசகமாயிருக்கிறது. பூதங்களை ஸாரமாகக்கொண்டவனும், எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனுமான அவனிடத்தில் பூதங்கள் வஸிக்கின்றன. அவனும் எல்லா பூதங்களிலும் வஸிக்கிறான். ஆகையால் அழிவற்றவனான புகுவான் வகாரத்துக்கு

13. ப்ர. 4.5-19. 14. கீதை 7-14. 18. வி-பு. 6-5-72...78.

அர்த்தமாகிருன். கீழானவையான முக்குணங்கள் முதலிய வற்றுடன் சேராத 'ஜ்ஞானம்' ஸக்தி, பூலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்' என்னும் எல்லா குணங்களும், 'புகுவாந்' என்னும் ஸப்ஸ்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றன. மைத்ரேயரே; இம்மாதிரியாக புகுவான் என்னும் இந்த மஹா ஸப்ஸ்தம் பரப்ரஹ்மமான வாஸுதேவனுக்கே உரித்தானது. வேறொருவரையும் குறிக்காது. 'பூஜிக்கத்தக்க பொருளைக் குறிப்பது' என்னும் பரிபுரஷையுடன் கூடிய இந்த ஸப்ஸ்தம் அவன் விஷயத்தில் ஒளபசாரிகமாகச் சொல்லப்படுவதில்லை. மற்ற விஷயங்களில் ஒளபசாரிகமாக (அமுக்யமாக) சொல்லப்படுகிறது.

19. இதி விவிதமஜஸ்ய யஸ்ய ரூபம்

ப்ரக்ருதிபராத்மமயம் ஸநாதநஸ்ய |

ப்ரதிஸுது புகுவாநஸேஷபும்ஸாம்

ஹிரபஜந்மஜராதி,காம் ஸ லித்ஸித் ||

[பிறப்பற்றவனும், பழைமையானவனுமான எந்த விஷ்ணுவுக்குப் பலவிதமான ப்ரக்ருதியென்ன, (அதைக்காட்டிலும் மேலான) திவ்யமங்களவிக்ரஹமென்ன, ஆத்மஸ்வரூபமென்ன, இவை இம்மாதிரியாக ஸரீரங்களாயிருக்கின்றனவோ, அந்த புகுவான் ஹரி எல்லா மனிதர்களுக்கும், பிறப்பு, மூப்பு முதலியவைகளைப் போக்கடிக்கும் மோக்ஷஸித்தியை, அருளுவானாக.]

20. மஹத்யாபதி, ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ புகுவாந் ஹரி:

[பேராபத்து வந்த காலத்தில் புகுவானான ஹரி நினைக்கத்தகுந்தவன்.]

21. அநியோஜ்யோதப்ரமேயஸ்ச யஸ்து காமஸரீரத்ருத் |

மோத்யுதே புகுவாந் பூததர் பூல: கரீடநகைரிவ ||

[ஏவப்படாதவனும், அறியமுடியாதவனும், இஷ்டப்பட்ட உருவங்களை துரிப்பவனுமான புகுவான், சிறுவன் விளையாட்டுக்கருவிகளுடன் விளையாடுவதுபோல் பூதங்களுடன் விளையாடி ஸந்தோஷிக்கிறான்.]

22. அநந்தா வை வேதூ:

[வேதங்கள் அளவற்றவை.]

23. ஸ்தோ. ப்ர. (5).

24. ,, (139).

25. ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகோஸஸௌ

ஸ்வஸக்திலேஸோத்தருதபூதஸர்க்கு: !

இச்சுயாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹஸ்

ஸம்ஸாதிதாஸேஷஜகத்திதோஸஸௌ ||

[இந்த புகுவான் ஸகலகல்யாணகுணங்களையும் இயற்கையாகவே உடையவன்; தன்னுடைய ஸக்தியில் ஒரு சிறிய பகுதியினாலேயே துரிக்கப்பட்ட பூதங்களை உடையவன்; இச்சுயினாலேயே எடுக்கப்பட்டவையும், இஷ்டமானவையுமான பல தேஹங்களை உடையவன்; இவன் எல்லா ஜகத்துக்கும் நன்மையைச் செய்பவன்.]

26. மநஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய: |

தஸ்யாரிபகுகுபணே கியாநுத்யமவிஸ்தர: ||

[எவனொருவன் மனத்தினாலேயே உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியையும், ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறானோ; அவனுக்கு எதிரிகளை நிரஸிப்பதில் என்ன பெருமுயற்சி வேண்டும்?]

27. ஜி. ப்ர. (67).

28. ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் | ந ப்ரஹ்மா நேஸாந: |

நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ | ... ஸ ஏகாக் ந ரமேத ||

22. தைத். ப்ராஹ். காட. 1.16. 25. வி.பு 6-5-84.

26. வி.பு 5-22-15. 28. மஹோபனிஷத்.

[நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான்; பிரமனுமில்லை சிவனுமில்லை; இந்த ஆகாஸமும், பூமியுமில்லை...அவன் ஒருவனாயிருந்து ஆகந்தத்தை அடையவில்லை.]

29. ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா஽பஹதபாப்மா த்யூவ்போ

தேவ ஏகோ 'நாராயண:

[இவன் ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பவனும், தோஷமற்றவனும், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வஸிப்பவனும், தேவனுமான நாராயணன் ஒருவனே.]

30. ஸ்தோத்ரரத்நம்-44.

31. இதி ப்ரஸாத்யாமாஸுத் தே ஸுராஸ் தமதே, அக்ஷஜம் |

பூதார்த்தவ்யாஹ்ருதிஸ் ஸா ஹி ந ஸ்துதி: பரமேஷ்டிந: ||

[அந்த தேவர்கள் இந்திரியங்களால் அறியமுடியாதவனான அந்த எம்பெருமானை இம்மாதிரி உகப்பித்தார்கள். பரமபத்யத்தில் வாழ்பவனான அவன் விஷயத்தில் அது உண்மையான விஷயத்தைச் சொல்லுவதேயன்றே; (இல்லாத விஷயத்தை ஏறிட்டுச் சொல்லும்) ஸ்தோத்ரமல்லவே.]

32. ஜி. ப்ர. (34).

33. ப்ருதிவ்யப்ஸு ப்ரலீயதே | ஆபஸ்தேஜஸி லீயந்தே |

தேஜோ வாயெள லீயதே | வாயுராகாஸே லீயதே

ஆகாஸமவ்யக்தே லீயதே | அவ்யக்தமக்ஷரே லீயதே |

அக்ஷரம் தமஸி லீயதே | தம: பரே தேவ ஏகே புவதி ||

[பூமி ஜலத்தில் ஓடுங்குகிறது; ஜலம் அக்னியில் லயிக்கிறது; அக்னி வாயுவில் லயிக்கிறது; வாயு ஆகாசத்தில் ஓடுங்குகிறது; ஆகாசம் அவ்யக்தத்தில் ஓடுங்குகிறது; அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது; அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயிக்கிறது; தமஸ் பரதெய்வத்திடம் ஒன்றாகிறது.]

29. ஸுபாலோபனிஷத்-7.

31. ரகுவம்சம் 10-33.

33. ஸுபாலோபனிஷத்-2.

34. ஆநீதுவாதம் ஸ்வத்யா ததேகம் |

தஸ்மாத்த்யாந்யம் ந பர: கிஞ்சநாஸ |

[பஞ்சபூதங்களற்றதான அந்தப் பரவஸ்து ஒன்றே ஸ்வத்யாசப்தத்தினால் சொல்லப்படும் பிராட்டியுடன் இருந்தது. அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது மற்ற எதுவுமில்லை.]

35. தத்,தே,த்யம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாவீத் |

தந்நாமரூபாய்யாம் வ்யாக்ரியத |

[இவ்வுலகம் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் நாமரூபங்களற்றதான ப்ரக்ருதியை ஸரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மமாயிருந்தது. அது நாமரூபங்களை உடையதாயிற்று.]

36. ஆவீதி,த்யம் தமோபூ,தமப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம் |

அப்ரதர்க்யமவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத: ||

[இவ்வுலகம் தமஸ்ஸில் ஒடுங்கினதாகவும், ப்ரத்யக்ஷமல்லாததாகவும், அனுமானத்தாலும் அறியமுடியாததாகவும், ஸப்த,ரூபமான தர்க்கத்தாலும் அறியமுடியாததாகவும், வேறு. எதனாலும் அறியமுடியாததாகவும், எப்புறத்திலும் தூங்குவதைப்போல் சேஷ்டையற்றதாயும் இருந்தது.]

37. நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே |

நாராயணாத் ருத்,ரோ ஜாயதே |

[நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உண்டாகிறான். நாராயணனிடமிருந்து ருத்,ரன் உண்டாகிறான்.]

38. ஸ்தோ. ப்ர. (115).

39. ஜி. ப்ர. (78).

40. வேத்யாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்

ஆதி,த்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே |

ஸர்வானி ரூபானி விசித்ய தீ,ர:

நாமாநி க்ருத்வா஽பி,வத,ந் யத்யாஸ்தே ||

[ஸர்வஜ்ஞரான எந்தப் பரமபுருஷன் எல்லா சரீரங்களையும் உண்டுபண்ணி, பெயர்களைக் கொடுத்து, அவைகளை உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ, ஸூர்யன் போன்ற வர்ணத்தை உடையவரும், ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற்கு அப் பாலிருப்பவரும், (எல்லாவிதத்திலும்) பெரியவருமான இந்தப்புருஷனை, (வேதபுருஷனாகிய) நான் அறிகிறேன்.]

41. ஸர்வே நிமேஷா ஜ்ஞ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாத்யதி ।

[மின்னலைப்போன்ற உருவையுடைய புருஷனிடமிருந்து எல்லா நிமிஷங்களும் உண்டாயின.]

42. ப்ரமானத்திற்கு மூலத்தைப் பார்க்கவும்.

[பிறகு, தன்னிச்சையாலே சரீரபரிக்ரஹம் செய்த பகவான், அவ்யக்தமான ப்ரக்ருதியில் (ஸ்தூலரூபமான) மஹா பூதங்கள் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, தடையற்ற பூலத்தையுடையவனாவும், ப்ரக்ருதியைத் தூண்டுபவனாகவும் தோன்றினான். (அந்த பகவான்) ஆதியில் தண்ணீரை ஸ்ருஷ்டித்தான்; அதில் தன் சக்தி ரூபமான வீர்யத்தை விதைத்தான்; அந்த வீர்யத்திலிருந்து ஸ்வர்ணமயமானதும் ஸூர்யனைப்போன்ற ஒளியையுடையதுமான அண்டம் உண்டாயிற்று; ஸர்வலோகத்திற்கும் பிதாமஹனான பிரமன் அதில் தானாக உண்டானான்.]

43. உல்லாஸபல்லவிதபாலிதஸப்தலோகே

நிர்வாஹகோரகிதநேமகடாக்ஷலீலாம் ।

ஸ்ரீரங்கஹர்மயதலமங்குளதீபரேக்யாம்

ஸ்ரீரங்கராஜமஹிஷீம் ஸ்ரீயமாஸ்ரயாம: ॥

[உல்லாஸமாகத் தளிர்விடுவதும், ரக்ஷிக்கப்படும் ஏழுலகங்களுடைய நிர்வாஹத்தினாலே மொட்டுவிடுவதுமான அர்த்தகடாக்ஷலீலையை உடையவனும், திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கு (ஒரு) மங்களதீபக்கொழுந்துபோல் இருப்

பவளும், பூநீரங்கநாதனுடைய திவ்யமஹிஷியானவளுமான
பூதேவியை ஆச்ரயிக்கிறோம்.]

44. ஆவாப்யாம் கர்மானி கர்த்தவ்யாநி ।

ப்ரஜாஸ்சோத்பாத்யதிதவ்யா: ।

[நம்மிருவராலும் காரியங்கள் செய்யப்படவேண்டும்;
பிரஜைகளும், ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவேண்டும்.]

45. ஸ்தோ. ப்ர. (245).

46. „ (135).

47. மத்ஸ்ய: கமலலோசந:

[தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய மத்ஸ்யமூர்த்தி.]

48. ஸ்தோ. ப்ர. (136).

49. ஊநஷோட்யஸவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந: ।

ந யுத்த்யோக்யதாமஸ்ய பஸ்யாமி ஸஹ ராக்ஷஸை: ॥

[தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவனான என்னுடைய
ராமன் பதினாறுக்கும் குறைந்த வயதையுடையவன்.
இவனிடம் ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய யோக்ய
தையைக் காணவில்லை.]

50. க்ருஷ்ண: கமலலோசந:

[தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன்.]

51. அஸ்யா தேவ்யா மநஸ்தஸ்மிந் தஸ்ய சாஸ்யாம்

ப்ரதிஷ்ட்யதம் ।

தேநேயம் ஸ ச தர்மாத்மா முஹூர்த்தமபி ஜீவதி ॥

[இந்த ஸீதாதேவியினுடைய மனம் அந்த ராமபிரானிடமும்
அவருடைய மனம் இந்த தேவியிடமும் லயித்திருக்கிறது.
அதனாலேயே இவளும், தர்மாத்மாவான அவரும் சிறிது
காலமாவது ஜீவித்திருக்கிறார்கள்.]

52. ந ச புநராவர்த்ததே । ந ச புநராவர்த்ததே ।

49. ரா-பா 20-2. 51. ரா-ஸ 15-52.

[(இந்த முக்தாத்மா) மறுபடியும் திரும்பி வருவதில்லை ; மறுபடியும் திரும்பி வருவதில்லை.]

53. ஸ்தோ. ப்ர. (113).

54. அஸநாயா஽பிபாஸே ச ஸோகமோஹௌ ஜராம்ருதி |
ஷடோர்மிபி, விஸுத்தா

[பசி, தாகம், சோகம், மோஹம், கிழத்தனம், மரணம் என்னும் ஆறு ஊர்மிகளற்றது.]

55. அபக்யவிநாஸாப்யாம் பரிணாமர்த்தி, ஜந்மபி: |

வர்ஜித: ஸக்யதே வக்தும் யஸ் ஸத்யா஽ஸ்திதி கேவலம் ||

[குறைவு படுதல், நாசமடைதல், மாறுபாடடைதல், வளருதல், பிறத்தல், இவைகளற்றவனாகவும், எப்போதும் 'இருக்கிருன்' என்றே சொல்லப்படுபவனுமாயிருப்பவன் பகவான்.]

56. ஜ்ஞாநாநந்த்யமயம் யஸ்ய ஸ்வரூபம் பரமாத்மந:

[எந்தப் பரமாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாநந்த்யமாய் இருக்கிறதோ...]

57. அங்குலஸ்யாஷ்டபாகே஽பி ந ஸோ஽ஸ்தி முநிஸத்தம |

ந ஸந்தி ப்ராணிநோ யத்ர கர்மபுந்த, நிபுந்த, நா: ||

[முனிச்ரேஷ்டரே! கர்மபுந்த, ததைகக் காரணமாகக்கொண்ட பிராணிகள் இல்லாததான அங்குலத்தில் எட்டில் ஒரு பாகுமும் கிடையாது.]

58. யஸ்யாத்மா ஸரீரம் | யஸ்ய ப்ருதி, வீ ஸரீரம்

[எவனுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ, எவனுக்கு ப்ருமி சரீரமோ...]

59. ந தத்ஸமஸ்சாப்யதி, கஸ்ச த்ருஸ்யதே

[அந்தப் புருஷனுக்கு ஸமமாகவும், மேலானவனாகவும் ஒரு வரும் காணப்படவில்லை.]

60. ஜி. ப்ர. (69).

61. ப்ரத்யஸ்தமிதபேத்யம் யத் ஸத்தாமாத்ரமகோசரம் |

வசஸாமாத்மஸம்வேத்யம் தத் ஜ்ஞாநம்

ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம் ||

[(ஜாதி முதலிய) பேத்யமற்றதும், விகாரமற்றதும், வாக்குகளுக்கு எட்டாததும், ஸ்வயம்ப்ரகாஸமும், ஜ்ஞானஸ்வரூபமான அது ப்ரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகிறது.]

62. ப்ருஹத்வாத் ப்ரும்ஹணத்வாச்ச ப்ரஹ்ம இத்யபித்யதே

[பெரிதாயிருப்பதாலும், (பிறரைப்) பெரிதாகச் செய்வதாலும் ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது.]

63. அருபீ ஹி ஜநார்த்யந:

[ஜநார்த்தனன் ரூபமற்றவனன்றோ.]

64. ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம்-5.

65. ஸ்தோ. ப்ர. (134).

66. த்யேயஸ் ஸத்யா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தி

நாராயணஸ் ஸரஸிஜாஸநஸந்நிவிஷ்ட: |

கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட

ஹாரீ ஹிரண்மயவபுர்த்ருதஸங்குசக்ர: ||

[ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலிருப்பவனும், கமலாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், தோள்வளை, மகரகுண்டலம், கிரீடம், ஹாரம், இவைகளை உடையவனும், ஸுவர்ணமயமான ஸரீரத்தை உடையவனும், ஸங்குசக்ரங்களை தரித்தவனுமான நாராயணன் எப்போதும் தியானிக்கத்தக்கவன்.]

67. கிரீடகௌஸ்துபத்யரம் மித்ராஹுமப்யப்ரத்யம் |

[கிரீடத்தையும், கௌஸ்துபத்தையும் தரிப்பவனும், (தன்னை) அண்டினவர்களுக்கு அப்யமளிப்பவனுமான (எம்பெருமானை).]

68. ஸ்தோ. ப்ர. (80)

69. ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: |

நாக்யபர்யங்கமுதஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக்யதோ மது,ராம் புரீம் ||

[பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனான இந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே பைந்நாகப்பாயை விட்டு மது,ராபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.]

70. ஸ்தோ. ப்ர. (187).

71. ஜி. ப்ர. (21).

72. ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்,மிவாந்

[எல்லா ஜீவராஸிகளையும் ரக்ஷிப்பதற்காக, விஷ்ணுவாயிருக்கும் தன்மையை அடைந்தான்.]

73. ராக்யவத்வேதபுவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி |

அந்யேஷு சாவதாரேஷு விஷ்ணோரேஷாநபாயிநீ ||

[இந்தப் பிராட்டி, (புகுவான்) ராமனாய் அவதரித்தபோது ஸீதையானாள்; க்ருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தபோது ருக்மிணியானாள். விஷ்ணுவுடைய மற்ற அவதாரங்களிலும் இவள் (அவனைவிட்டு) அகலகில்லாதவளாயிருங்கிறாள்.]

74. ஸ்தி,தயா பார்ஸ்வதஸ்சாபி வாலவ்யஜநஹஸ்தயா |

உபேதம் ஸீதயா பூயஸ்சித்ரயா ஸஸிநம் யதா ||

[சித்ராநக்ஷத்ரத்துடன் கூடிய சந்திரனைப்போல், சாமரத்தைக் கையில்கொண்டு அருகிலிருப்பவளான ஸீதையுடன் கூடியவனான ராமனை.]

75. தம் த்ருஷ்ட்வா ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம்

ஸுகூவஹம் |

புபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பூர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ||

[சத்துருக்களை அழித்தவனும், மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகூத்தை அளித்தவனுமான கணவனைப் பார்த்து வைதேஹி உள்ளாளாள்; ஸந்தோஷமுமடைந்தாள். பூர்த்தாவான ஸ்ரீராமனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டாள்.]

சது:ஸ்வோகீ வ்யாக்யாந ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றிற்று.

சதுச்சீரோக் வ்யாக்யாந ப்ரமாண அநுக்ரமணிகை

	ப்ரதி, ஸது, ப, க, வாந் 19
அ அகாரே ணே 8	வ ப்ருஹத்த்வாத் 62
அநந்தாவை 22	ஃ ப, க, வந்நாராயண 4
அபௌ 42	ப, க, வாந்பூ, தை: 21
அருபீஹி 63	ப, ர்த்தாரம் 75
அஸநாயா 54	பூ, தார்த்த, வ்யா 31
அஸ்யாதே, வ்யா 51	பே, ராகே, ரபோ, த், க, ராத 6
இ இச்ச, ராக், ருஹி, தா 25	ம மத்ஸ்ய: கமல 17
இந்த், ரோமாயாபி: 13	மநஸைவ 26
உ உபேதம்ஸீதயா 74	மாயாந்து 12
உல்லாஸபல்லவித 48	மைத்ரேய, ப, க, வச் 18
ஏ ஏகோஹவை 28	ய யத், ப், ருப, ங்க, ரா: 6
ஏஷநாராயண: 69	யஸ்யாத்மா 58
ஏஷஸர்வ 29	ர ராக, வத்வே 73
க க்ருஷ்ண: கமல 50	ரா, க, வோ, டர், ஹதி 3
கிரீடகௌஸ்துப, 67	ராமோராஜீவ 49
த தத், தே, த், ம் 35	வ வசஸாமாத்ம 61
தம்த், ருஷ்ட்வா 75	விஷ்ணுத்வ 72
த த், வாவிமௌ 7	ஸ ஸ்ரீவல்லப, 5
தி, வ்யோதே, வ 29	ஸ ஸ்மர்த்தவ்யோ 20
தை, வீஹ்யேஷா 14	ஸ்வஸக்திலேஸோ 25
வ த், யேயஸ்ஸத்யா 68	ஸமஸ்தகல்யாண 25
ந நசபுநரா 52	ஸம்ப, வாமியுகே, 71
நதத்ஸம: 59	ஸர்வாணி, ருபாணி 40
நாராயணாத் 37	ஸர்வேநிமேஷா 41
	ஸுபர்ணோ, டஸி 10
ப ப்ருதி, வ்யப்ஸு 33	ஃ (ஜ்ஞ) 56
ப்ரத்யஸ்தமித 61	ஜ்ஞாநாநந்த, 56

